

СВЯТОТО КИРИЛО-МЕТОДИЕВО ДЕЛО: ПРОВИДЧЕСТВО НА XXI ВЕК (Философска и информационна картина на познанието и обществото)

Проф. г-нн Александра Куманова

I. Парадигмален дискурс (Време)

Наблюдаваната от края на миналия век **хумани-таризация** на социокултурното изграждане на инфосферата на стадия на формиране на информационното общество (само явяващо се етап от установяването на знанието общество) [1] преобразува чрез **интердисциплинарните си трансформации** информационно-комуникативната сфера по всички посоки на развитието ѝ като обща, планетарно измерима, **интелигибилна цялост на човечеството** [2] без отраслови (обектно-предметни [3]), географски (универсално-ендемични [4]), институционални (метасистемно-микросистемно) и административни (йерархично-субординационни) разделителни линии.

Интегрирането в знаниево диалектическо цяло на наблюдаемата и открита за многообразни (съвпадащи, противоречащи си, пресичащи се и т.н.) индивидуални информационно-комуникативни актове **информационна картина на света** – като процес и стратегия на обединение и разграничение в единство на познанията от всички сфери на реалността и съзнанието – се осъществява в мощните процеси на парадигмално установяване на съответствия с достиженията на **постне-класическата наука** [5], **литературата** и **изкуството**, здравия смисъл на „**обикновения**“ живот, **философските** и **религиозните картини**. Този процес е под знака на промяна на моралния климат в обществото.

Интерактивната [6] **феноменология** [7] на пребиваването на човека в сърцевината на информационно-комуникативния акт, оживявайки чрез самия този акт диалогични отношения в информационната среда потенциално с цялата интегрална антропосфера, чийто компонент е техносферата (особено изразимо засилен и наблюдаем чрез мигновените ѝ възможности за обхват и опериране в единство и едновременно с информационни множествености от различни порядъци), принципно превръща всеки такъв акт съвсем не в „дует“ (от „партиите“ на водещия и установимите от него концепции), а принципно в „трио“ – с идеално-реалното участие и на гласовете (гледещата) на съществуващата в културната вечност на ноосферата **историографска традиция на смисъла на всички виждания по възможните аспекти на реалността и съзнанието**.

В парадигмалния дискурс на XXI в. времето на Кирило-Методиевото дело (IX в. – сътворяването към **855 г.** по Александрийското летоброене – **863 г.** по Цариградското летоброене на двете **старобългарски азбуки – глаголицата и кирилицата** – първообраза на азбуката, с която си служат днес **българи, сърби, руси, украинци, белоруси...** – кирилическата азбука – интегрален знаков израз на българския език – като **световен славянски богословски език, създаден за да се преведе философски Библията и съпътстващата я литература**) и разпространението на това дело **в и чрез България** по света през вековете и до нашето съвремие

(в частност, и чрез **постмодерния акт на присъединяването на България към Европейския съюз на 1 януари 2008 г.**) е едно и също – „дълго“ време [8]. Тази ноосферична вечност отеква в историкокултурната битност на човечеството като **опит на българите да създадат собствен световен познавателен критерий, изразен чрез делата на държавността.**

Именно **критерият на Кирило-Методиевото дело** е съизмерим с византийските и латинските историко-културни реалии на интерпретационната информационна среда, и в него се проявява правото сами да създаваме критерии за себе си и другите – за обществото – и в познавателен, и в социоустройствен план.

Критерият за манифестация на религиозност в българската история (елиминиран в отечествената и източноевропейска интерпретационна обществена практика за цели десетилетия през втората половина на ХХ в., модифицирана днес като „посттоталитарна“ [9], е съизмерим със свободата и правата на личността, съответстващи на свобода и права в интегралната им социокултурна цялост (личност – държава – международни отношения). Самият този феномен е в онтологията на сътворяването на свобода и права – и нравствени, и граждански.

II. Интегрална цялост (Пространство)

Особено забележителни и кардинални за формиращата се съвременна – постмодерна – информационна картина на света (системата „наука – литература – изкуство – „обикновен“ живот – философия – религия“) са процесите на кристализация на **хуманитарното** [10] – **общото епистемологично** [11] – **знание** (отсъстващо в класификационните знаниеви концепции в източноевропейските страни през десетилетията на ХХ в. на установилата се в тях монистична материалистична схема на връзки между нещата [12]. Преодоляването на посочената схема днес е антропологичен белег на преобразуващия се свят.

Антропологизацията на цялото научно знание, изразима като универсализация на познанието [13], забележимо променя взаимовръзките между отделните научни дисциплини, изучаващи човека като **организъм и личност, явление на природата и обществото, предмет и субект на възпитанието и познанието** и т.н. **Процесът на математизация, кибернетизация**, от една страна, и **сближаването на естествените, техни-**

ческите, обществените и хуманитарните науки, от друга, превръща самите тези науки във **вътрешно симетрични** („една“ на „друга“) **сфери**, постоянно трансформиращи се („една“ в „друга“) в **когнитивния контекст на информатиката.**

Порождение на интенционалния хипердиалог на паметта и значенията в многообразни – планетарни – смислови конфигурации на информационно-комуникативния акт на личността, **интерактивното семиосферично, диалектически трансформиращо се, системно цяло на познанието** рефлектира наблюдаемо в нова информационна картина на света. В тази връзка методологично-практическият инструментарий в частност на **триадата учебни дисциплини** на СВУБИТ **„Инфосфера: Когнитология, „Библиографско измерение на знанията“, „Методи на научните изследвания“** [14] в условията на подготвяната от Студентското научно общество на вуза [15] III Студентска научна конференция [16] фокусира идеята за националния празник на българската просвета и култура и на славянската писменост 24 май и присъединяването на България към Европейския съюз чрез делото на Св. св. Кирил и Методий – патрони на празника, провъзгласени от папа Йоан Павел II за съпокровители на Европа.

Закономерно в источниковедския арсенал на студентските изследвания, подготвяни за представяне на научния форум, се оказва **„Кирило-Методиевската енциклопедия“** [17] – забележително справочно-енциклопедично издание на плеяда учени с принос в интердисциплинарния медиевистичен контекст на ХХ-XXI в. И по време на учебния процес, и в извънаудиторните занятия стана естествено обръщането към гледницата на акад. П. Динеков [18], проф. К. Куев [19], проф. В. Велчев [20] – автори на едни от най-значимите публикации в изданието и около него. Консултациите с директора на Кирило-Методиевския център проф. Св. Николова, ст.н.с. Л. Грашева от Института за литература при БАН – редактори на именития справочник, проф. Н. Цв. Кочев [21] (Института по балканистика при БАН) – познавач на християнството постепенно се осмислиха като база за интензивната продължителна работа, предизвикана от знаниевите обществено-информационни исторически трансформации.

В последвалите етапи на работата се наложиха консултации и с Негово Преосвещенство Велички епископ Сионий – ректор на Софийската духовна семинария „Св. Иван Рилски“, Негово Превъзходителство и Висо-

копреосвещение Архиепископ Джузепе Леанца – Апостолически нунций в България, Негово Високопреосвещение Епископ Христо Проиков – Апостолически екзарх и Председател на Епископската конференция. Проблематиката на Кирило-Методиевото дело бе обсъждана и с Негово Високопреосвещение Гавриил – Ловчански митрополит и Негово Високопреосвещение Николай – Пловдивски митрополит.

В работата с текстовете от „Кирило-Методиевската енциклопедия“ ценен бе пастирският опит на свещениците о. Станой Андонов (Патриаршеска катедрала „Св. Александър Невски“), о. Кшиштоф Кужок, о. Мариуш Полцин (Римокатолическа катедрала „Св. Йосиф“) и издателската практика на главния редактор на в. „За буквите“ Илия Пехливанов и редакторите на в. „Veritas – Истина“ о. Благовест Вангелов, Иван Теофилов.

В процеса на редактирането на подетите научните изследвания на студентите по Кирило-Методиевата проблематика взеха участие ст.н.с. Никола Казански – водещ библиограф на Централната библиотека на Българската академия на науките, ст.н.с. Ружа Симеонова (завеждаща сбирка „Портрети и снимки“ към Български исторически архив на Народната библиотека „Св. св. Кирил и Методий“ (НБКМ), н.с. Татяна Дерменджиева (Агенция ISBN на НБКМ), н.с. Диана Ралева (Институт по литература при БАН), Марияна Максимова (Отдел „Информация по култура и Булгарика“ на НБКМ). В рецензирането на тези текстове участваха проф. Иван Попов, Желязко Стоянов (Софийски университет „Св. Климент Охридски“), проф. Димитър Христов (Американски университет в България).

Описаните консултации са естествен отклик на изгражданата общокултурна и научнопрактическа образователна позиция на СВУБИТ като активен участник в **диалога между представителите на институциите на културата и информатизацията у нас**, в който вузът се оценява като методологичен център на интердисциплинарните изследвания по целия спектър на знанието за информационно-комуникативната сфера (без пренебрегване на нито едно негово измерение).

III. Социокултурно деяние (Транслокация)

В духа на съвременните интертекстуални четения [22] студентите изучаваха задълбочено статиите на „Кирило-Методиевската енциклопедия“, посветени на солунски-

те братя, на техните ученици – св. Климент, св. Наум, св. Сава, св. Горазд, св. Ангеларий, на благословилия в Рим в края на 867 г. славянските богослужбени книги и литургия на славянски език и ръкоположил славяни за свещеници и дякони папа Адриан II, на приелия през 885 г. (след смъртта на св. Методий) учениците на св. Константин-Кирил Философ и св. Методий в България княз Борис I Покръстител (864 г.).

Участниците в изследователския учебно-педагогически процес се оказаха едновременно потопени и във въпросно-ответен диалог помежду си, и в диалогично инобитие на „нашето“ съвремие с хуманитарно-научната сфера на културата. Единството на време и място на посочените информационни планове породиха идеята да се транслокира хипертекст, конфигуриращ звучащите текстове, свързани със смисъла на историографската традиция – **Академично свето интертекстуално представление „В НАЧАЛО БЕШЕ СЛОВОТО“ (НОМО LEGENS [23])**“. Именно този текст студентите-изследователи, приели образите на историческите персонажи, огласиха на III Студенска научна конференция на СВУБИТ, представяйки на Ректора на вуза – вместо литургичните книги – свитък във вид на библиографски указател от 52 свои публикации по актуални проблеми на съвременната информатизация в специализирания научен печат.

Така в интелегибилно цяло се оказаха фрагменти от главните източници за живота и делото на солунските братя **„Италианска легенда“**, **„Пространно житие на Кирил“** и **„Пространно житие на Методий“**; **Апостолическото писмо „Egregiae virtutis“** (от 31.XII.1980 г.) и **енцикликата „Slavorum Apostoli“** (от 2.VI.1985 г.) на папата-славянин Йоан Павел II; основните трудове, свидетелстващи за църковния събор във **Венеция**, на който св. Константин-Кирил Философ защитава правото на всеки народ на писменост и богослужение на своя език – **„Беседа против триезичниците“**, **„Слово за правата вяра“**, **„Прения против юдеите“**.

Самата **885 страница** от **Договора относно присъединяването на България към Европейския съюз** бе осмислена като **културен интертекстуален аналог на XXI в. на 885 г.** (когато Кирило-Методиевите ученици застават пред княз Борис I), защото в архисъвременния документ е записано: „С проникването на българския език като автентичен език на Договорите, а също и като официален и работен език, който се използва от институциите на Европейския съюз, кириллицата

се превръща в една от трите азбуки, които ще се използват официално в Европейския съюз.“

За основа на фиксиране на историческите диалози бе взета **историографската традиция на смисъла**, изхождайки от факта, че св. Константин-Кирил, както и брат му архиепископ св. Методий, учи в Магнаурската школа в Цариград, на която става и библиотекар, отлично познава философията и граматиката и е блестящ теолог, умел дипломат, учен-лингвист, и археолог – **ерудит на своето време**. Именно поради това репликите – чрез метода на цитирането – бяха подбрани, освен от посочените вече по-горе тук текстове, и от „Новия завет“, „Деяния на светите апостоли“, „Първо послание на св. ап. Павел до Коринтяни“, „Второ послание на св. ап. Павел до Коринтяни“, „Първо послание на св. ап. Павел до Солуняни“, „Първо послание на св. ап. Павел до Тимотея“, „Послание на св. ап. Павел до Евреите“, „Откровение на св. Иоана Богослова“, „Псалтир“, „Панонски легенди“ (Климент Охридски), „За буквите“ (Черноризец Храбър), „Була до княз Светополк“ (папа Йоан VIII, юни 880 г.), „Европа трябва да се върне към християнските си корени“ (папа Йоан Павел II, 23 май 2002 г.). Уместно стана и включването на реплики от най-новото време – при изстрелването през 1977 г. на американските космически сонди „Вояджър“ с послание към вселената от земните жители – българската народна песен „Дельо Войвода“, изпята от Валя Балканска (Карл Сейгън), и от разговор през 1980 г. (Джон Атанасов).

Иконописната и литературната традиция бяха синтезирани в 33 кадъра, визуализиращи Кирило-Методиевото дело в изобразителното изкуство – църковно-канонично и светско. За музикални акценти бяха избрани – освен диалогично хармонизиращите си в началото и края на композицията химни „Св. св. Кирил и Методий“ („Върви, народе възродени“, музика Панайот Пипков, стихове Стоян Михайловски) и „Ода на радостта“ (химн на Обединена Европа, музика Лудвиг ван Бетховен, стихове Фридрих Шилер, превод на български език Асен Разцветников) – и Великденски камбанен звън от Патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“, литургична музика от акад. Добри Христов, „Многая лета“ в изпълнение на Борис Христов, „Ave verum corpus Dei“ на Волфганг Амадеус Моцарт и др. [24].

...В социокултурния процес на преодоляване на едностранната материалистична монистична схема на

познанието чрез рационално опериране със съвременната диалектическа философска и информационна картина на света участниците в учебно-педагогическия научноизследователски процес чрез образния свят на преживяното реално-идеално съотносоха времето на светото Кирило-Методиево дело и себе си като личности и архитекти на инфосферата с интелектуално-духовния статус на XXI век.

ЦИТИРАНА ЛИТЕРАТУРА И БЕЛЕЖКИ

1. Новата картина на реалността на „некласическата“ наука, наблюдавана от края на XIX в. и широко разпространявана от края на XX – началото на XXI в. – първоначално във физиката (откриване на делимостта на атома, формиране на релятивистката и квантовата теории), в космологията (концепция за нестационарна вселена), в химията (квантова химия), в биологията (формиране на генетиката), възникване на кибернетиката – води до методологичен отказ от праволинейния онтологизъм. – Вж и по-надолу: бел. 8. – А. К.

2. След откритието на теорията на относителността на А. Айнщайн (електродинамична картина на света) и осмислянето на философската ѝ основа (релятивизма), се разширява полето на рефлексията (метода) над дейността от позицията на **ценностно-целевите структури на познанието**. Това води до изменение в структурата на духовното производство и формиране на ново разбиране за рационалност, в което съзнанието, постигащо действителността, се интерпретира като концептуално натоварено.

3. Конфигурирането на схеми на съответствие на обекти и предмети на научни изследвания към определени области на познание е характерно за развитието на т.н. „**класическа наука**“, формираща се от началото на XVII в., за която е определящо, че специалните (в отделните науки) картини на света предхождат теоретичните системи – идея на класическото естествознание, свързана с обективността и предметността на научното познание.

4. *Gr.*: endemos – местен, свойствен за дадена местност.

5. Тази наука представлява революция в средствата за съхраняване и получаване на знания (1); за нея са характерни компютързация (2) и високотехнологично осигуряване на изследователските колективи, функциониращи аналогично на средствата на промишленото производство (3).

6. *Срв.* със сърцевината на **информационната среда** – класификационната ѝ структура – по концепцията на С. Г. Денчев (**информационни фондове – информационни технологии – интеракции между хората и оборудването**): Денчев, С. Г. Информационна среда за трансфер на технологии = Information environment for technology transfer [; Глобални проблеми: Анализ и управление : Науч. моногр. :

Кн. 1-] : Кн. 1 [: Закономерности, свързани с категорията информационна среда] / Колеж по библиотекознание и информ. технолог.; Науч. ред.: Д. Г. Христозов. С., 2003, с. 18–21.

7. *Срв.* с гледището на Ф. М. Достоевски („бъдещето е за общество с колективистичен начин за поддържане устойчивостта на индивидите“), кристализирало в позицията на Ю. М. Лотман за **културата като колективен интелект** – „Аз“, Другият човек“ и семиотичната среда“: **Cor cordium** : Портрети учених в стиле интервю / Ведет беседи, авт. предисл., преамбул и примеч. А. Куманова. СПб., 1994, с. 16. – *Вж и по-надолу*: бел. 9. – А. К.

8. *Срв.*: **Бахтин, М. М.** Эстетика словесного творчества : Сб. избр. тр. / Сост.: С. Г. Бочаров; Текст пригот. : Г. С. Бернштейн, Л. В. Дерюгина ; Примеч. : С. С. Аверинцев, С. Г. Бочаров. М., 1979, с. 234–235, 391.

9. *Срв.* с терминосистемата по концепцията на З. Бжежински и за информационата феноменология на **масовата култура**, виртуално моделираща **масовото съзнание** по такъв начин, че електронната информация хомогенизира човешкото културно многообразие и **девалвира ценностите** по пътя на тиражиране на неконтролируема имитация, трансформираща се в дестабилизация на традиционните културни русла: **Brzezinski, Z.** The Choice : Global Domination or Global Leadership. Wash., 2003.

10. Понятието **„антропология“** като **проблематика** включва всичко, което се отнася до човека (*гр.*: anthrōpos – човек; logos – мисъл, разум); съществуват два общи възгледа за човека и, съответно, две **направления на хуманитарното знание**: **1, религиозно**, изхождащо от позицията на приемане на Бога като висше свръхестествено същество, върховен обект на религиозния култ – положение, което в съвременните философски учения има място или на почвата на след-кантовския ирационализъм, или на основата на реставрация на философските схеми от миналото; **2, атеистично**, изграждано на гледището за хората във философията, науката и практическия живот, отричащо съществуването на Бога в посочения *по-горе* онтологичен смисъл и утвърждаващо човека като висша степен на биологичната еволюция, субект на общественно-историческата дейност и културата.

11. *Срв.*: **Денчев, С. Г., А. В. Куманова.** Знание-epistēmē – знание-techne : Трансформатизм инфосфери (Онтология информационна среда). // Информационные технологии, компьютерные системы и издательская продукция для библиотек : Материалы / IX Межд. конф. и выст. „LIBCOM-2005“; ГПНТБ России; Асоц. ЭБНИТ – [Звенигород] Ершово, Россия, 14-18 ноября 2005 г. = Information Technologies, Computer Systems, and Publications for Libraries: Conf. Mater. / IX Int. Conf. and Exhibition „LIBCOM-2005“; Rus. Nat. Publ. Libr. for Sci. and Technology; ELNIT Ass. – [Zvenigorod]

Ershovo, Russia, Novemb. 14–18, 2005. (CD-ROM). – *Публ. и в:* < <http://www.gpntb.ru> > ; < <http://www.ilias.org> > . – *Регуц. публ.*: ... // Научно-техническая информация : Сер. 1 : Организация и методика информационной работы / ВИНТИ (М.), 2006, N 9, с. 12–18. – *Разшир. публ. на бълг. ез.*: **1.** ... // Тр. / Специализ. висше уч-ще по библиотекознание и информ. технолог. С., 2006, N 5, с. 103–134. Библиогр.: 45 неном. назв. Прил.: Сх. 1–5; **2.** ... // Филос. алтернативи (С.), 2007, N 2-3, с. 168–186.

12. В продължение на десетилетия в източноевропейските страни през ХХ в. се удържа триадна схема на съдържателно-отраслова диференциация на знанието (1. обществено-политическа литература; 2. естественонаучна литература и техническа литература; 3. художествена литература и литература по изкуство; литературознание), характеризираща социокултурния вектор на научния статус на множество обществени сфери.

Срв.: **Куманова, А.** Хуманитарно знание – хуманитарна библиография : I. Порядък (Класификации) ; II. Хармония (Ризоматика) ; III. Симетрия (Форма) ; IV. Синархия (Диалог) ; V. Слово (Реалност) / Епиграф: „Homo mensura omnium rerum.“ – Protagoras. // „Държавата на духа“ : IV нац. науч. конф. с межд. участ. – *Посв. на 100-год. от рожд. на акад. Д. С. Лихачов* / Специализ. висше уч-ще по библиотекознание и информ. технол. ; Изд-во се „З. Стоянов“ ; Нац. дворец на културата ; Нац. ц-р за кн. при Мин. на културата – София, 1 ноември 2006 г. С., 2007, с. 519–544.

13. *Срв.*: **Денчев, С., А. Куманова, Н. Казански.** Универсалност на хуманитарното знание : Когнитивен библиографски контекст на инфосферата в антропологичните трансформации на времето (Постановка. Методология. Историография. Терминосистема. Структура. Обобщение) / Епиграфи: „и се раздаваше всекиму според нуждата“ – Деян. (4: 35) ; Медикратичната култура – външно разширение на човека. – М. Маклюън. // Кирилицата в духовността на европейската информационна цивилизация : V нац. науч. конф. с межд. участ. / Специализ. висше уч-ще по библиотекознание и информ. технол. ; Дирекция „Книга и библиотечно дело“ в Мин. на културата ; Изд-во „З. Стоянов“ ; Нац. дворец на културата. – София, 1 ноември 2007 г. С., 2007. – Прието за печ.

14. *Вж:* *Публ. в:* **1.** < <http://www.svubit.org> > ; **2.** Информационен пакет за български и чуждестранни студенти = Information package for bulgarian and foreign students / Специализ. висше уч-ще по библиотекознание и информ. технол. С., 2006, с. 90–91, 130–132, 152–153, 376–377, 430–431; 123–124; 81–82, 155–156, 228–229, 362–363, 451–452, 575–576.

15. Създадено на 19 май 2006 г. – *Вж:* **Кръстева, Р., К. Андреева, М. Полихронова.** Историография на създаването

на Студентското научно общество на СВУБИТ : Втора студентска науч. конф. и изложба „Информационно разнообразие на света“. // Тр. / Специализ. висше уч-ще по библиотекознание и информ. технолог. С., 2006, № 5, с. 603–618. Хронолог.-азб. списък на публ. на студентите за 2005–2006 г., подреден и по изд. : 9 ном. назв. ; Азб. списък на науч. изсл. на студенти, приети за печ. през 2006 г. : 12 ном. назв. ; Азб. списък на студентите, подготвили публ. през 2006 г. : 13 ном. назв.

16. *Срв.*: Корчева, И. и др. III Студентска научна конференция и изложба „От информация към знание“ : Историогр. и метаинформ. картина. – Др. авт. : Т. Бунева, Н. Владимирова, А. Градева. – Публ. в наст. изд.

17. **Кирило-Методиевска енциклопедия** / БАН. Инст. за лит. : В 4 т. : Т. 1–4. С., 1985–2003.

Т. 1 : А-З / Гл. ред.: П. Динев ; Ред.: Л. Грашева, Св. Николова. С., 1985.

Т. 2 : И-О / Гл. ред.: П. Динев ; Ред.: Л. Грашева, Кл. Иванова, Ст. Кожухаров, Св. Николова. С., 1995.

Т. 3 : П-С / Гл. ред.: Л. Грашева ; Ред.: Ек. Дограмаджиева, Кл. Иванова, Ст. Кожухаров, Св. Николова, Ана Стойкова. С., 2003.

Т. 4 : Т-Я. Допълнение / Гл. ред.: Л. Грашева ; Ред.: Ек. Дограмаджиева, Св. Николова, Ана Стойкова. С., 2003.

18. ... акад. П. Динев (17.10.1910 – 28.5.1992). // **Куманова, А.** Введение в гуманитарную библиографию : [В 2-х ч. : Ч. I-II. Ч. II :] Библиографоведч. картина гуманитарн. библиогр. : Библиографоведч. исслед. : Курс лекц. по общ. библиографовед. / Гос. высш. инст. библиотековед. и информ. технолог. Д България; Санкт-Петерб. гос. ун-т культуры и искусств Д Россия ; Науч. ред.: А. В. Мамонтов ; Библиогр. ред.: И. Л. Клим ; Рец.: А. В. Соколов, С. Г. Денчев. С., 2005, с. XXV, XXVI; 249–250. Д Публ. и в: < <http://www.svubit.org> > . *Нов. изд.*: С., 2007. Ч. II, с. XXV, XXVI; 249–250.

19. ... проф. К. Куев (11.11.1909 – 28.12.1991). // Пак там, с. XXV, XXVI; 250–251.

20. ... проф. В. Велчев (16.06.1907 – 2.05.1991). // Пак там, с. XXV, XXVI; 247–249.

21. ... проф. Н. Цв. Кочев (17.07.1939 – 30.11.2007). // Пак там, с. LXXVII, CCLXXXII.

22. *Срв.*: Интерпретация и свърхинтерпретация: У. Еко в дискусия с Р. Рорти, Дж. Калър, Кр. Брук-Роуз / Прев. от англ.: Н. Дионисиева. С., 1997, с. 25–42.

23. *Лат.*: Четящ човек.

24. *Срв.* подробно с публ. в линк „Студентско творчество“, поместени в електронната страница на СВУБИТ < <http://www.svubit.org> > .

Творческа проява

НАУЧНО-ПРАКТИЧЕСКА КОНФЕРЕНЦИЯ НА СТОПАНСКИ ФАКУЛТЕТ

НА ВТУ „СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ“

На 30–31 май 2008 г. във Велико Търново се проведе националната научно-практическата конференция на Стопански факултет „България в Европейския съюз: първи резултати“, посветена на 45-годишнината от създаването на Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий“. Юбилейният научен форум бе разделен на три секции: първа – „Икономически и управленски подходи“, втора – „Социално-политически и юридически науки“ и трета – „Обществени комуникации и информационни науки“. Водещите теми в третата секция бяха представени от преподаватели на катедра „Библиотекознание и масови комуникации“ към Стопанския факултет. Доц. д-р Елена Георгиева участва с доклада „Библиотеката и индивидуалното развитие на личността“; доц. д-р Лъчезар Георгиев – с доклада „Новите специфични оформителски средства в печатните медии“; ас. докт. Марина Маринова – с доклада „Евроскептицизъм“ и „еврокулт“: крахове и постижения на индустрията ПИАР в комуникационната политика на тройната коалиция“.

Нека припомним, че в едно солидно издание от 511 с. излезе научният сборник от международната практическа конференция „България в Европа – 2007“, издание на „Горекс Прес“ – София, където бяха публикувани докладите на преподавателите от катедрата – доц. д-р Лъчезар Георгиев (който бе и председател на научно-организационния комитет на националната конференция от 2 до 4 юни 2006 г., проведена в Дряновския манастир); доц. д-р Алберт Бенбасат, доц. д-р Елена Георгиева, доц. д-р Севдалина Гълъбова, ас. Десислава Андреева, ас. Георги Игнатов, ас. Нелифер Ружди, ас. Марина Маринова и докт. Фани Маздрашка.

Подобни изяви и техните еквивалентни издателски прояви утвърждават научния престиж на великотърновската катедра „Библиотекознание и масови комуникации“ и се вписват в общите творчески прояви на Стопанския факултет.

Издател

